

”Jeg har aldrig haft særlig mange venner”

Daniel er 20 år gammel, og har været anbragt siden, at han var 4 år.

I dag er Daniel tømrerlærling og i fuld gang med sin uddannelse.

Læs hans historie her.

Min opvækst har været præget af alkohol, svigt og psykiske sygdomme. Det er nok de overskrifter, der fylder mest. Jeg ved, at jeg blev fjernet fra min mor, da jeg var ca. 4-5 år fordi hun drak, hvilket også er grunden til, at jeg ikke selv drikker i dag. Mit liv har altid været præget af svigt med forældre med et alkoholmisbrug, en far der arbejdede meget og aldrig havde tid til mig, når han var hjemme. Han døde 2 dage efter min 13 års fødselsdag og i forbindelse med hans død gik min stedmor ned med en depression og fik senere hen diagnosen paranoid skizofreni. I den sammenhæng blev jeg af hende frataget retten til at se nogle af mine søskende og mine aflastning/plejeforældre. Samtidig har jeg også kæmpet med mig selv omkring nogle adfærdsproblemer, som muligvis skyldes min opvækst.

Jeg har aldrig været typen, som har haft det store sociale netværk. Når jeg har haft et netværk, så har det været meget specifikt i den forstand, at jeg har haft bekendte på skolen eller på mit arbejde, men når jeg har været hjemme, har jeg haft fri. På den måde har det altid været meget adskilt. Da jeg var mindre var det virkelig besværligt at lave aftaler med mine venner, da det skulle gå igennem mine forældre, men de glemte det altid, og ellers var der noget andet i vejen. Derfor fik jeg aldrig rigtig leget med mine venner udenfor skolen. Min motorik var heller ikke særlig god, så jeg har aldrig været god til sport og den slags, og jeg havde oftest svært ved at lege med mine jævnaldrene, da jeg også var udfordret sprogligt og kunne være svær at forstå. Jeg har derfor aldrig haft særlig mange venner.

Inden jeg blev introduceret for Projekt UNIK, var jeg anbragt på min ungdomspension i Ballerup. Det hele var lidt af et kaos, da jeg prøvede på at samle mit eget liv efter flere tragedier og stod uden forældreroller. Jeg stod et sted, hvor jeg måtte gøre op med mig selv, hvem jeg ville se, hvem jeg kunne se, og hvordan jeg ville have tingene. Samtidig stod jeg på grænsen til at skulle flytte ud fra ungdomspensionen oveni opstarten på tømreruddannelsen.

Inden da havde jeg faktisk været på produktionsskole for at finde ud af, om jeg skulle være tømrer eller snedker. Optil var jeg stødt på forskellige problemstillinger med min stedmor omkring, hvad jeg skulle lave efter mit ophold på efterskolen. Produktionsskolen var faktisk en af de eneste muligheder, da vi var for længe om at tage en beslutning.

Det var min primære pædagog på ungdomspensionen i Ballerup Kommune, som fortalte mig om Projekt UNIK. Hun havde fået fat i en af UNIKs flyers, og tog efterfølgende fat i mig for at høre, om jeg ville være interesseret i projektet og ville give det en chance.

Jeg blev fristet af at læse om kreativiteten, yoga og særligt det med mentoruddannelsen. Det trak i mig, og jeg var derfor villig til at give det et forsøg.

Jeg startede hos en for samtale hos Heidie (formanden). Jeg husker det, som var det i november eller december måned, da jeg var på renden til at fylde 18 år, og projektet netop henvender til unge mellem 18-30 år. Heidie forklarede en masse om projektet, og vi blev enige om, at det ville være en god idé at give det et forsøg. Jeg blev derfor en del af Projekt UNIK i januar 2015.

På det tidspunkt vil jeg beskrive mig selv som lettere stresset, da jeg stod et forvirret sted i mit liv, og var usikker på, hvad jeg skulle gøre af mig selv, men jeg har altid foretrukket at starte lige på og hårdt.

Derfor kastede jeg mig både ud i individuelle samtaler, netværksgruppe og Café UNIK på en og samme tid. Det der med at skulle igennem flere forskellige stadier tænkte jeg, ville være ret akavet, og derfor tog jeg chancen.

Der er sket en del efter, at jeg er startet i projektet. Jeg synes generelt, at jeg har flyttet mig meget som person. Jeg tror, at det at have været i en netværksgruppe har givet mig et større indblik i min egen måde at tænke på, men også i andres måde at tænke på. På det følelsesmæssige plan, har jeg lært, hvad der er okay og hvad der ikke er okay. Jeg har fået en anden forståelse, og så har jeg flyttet mig mentalt i den forstand, at jeg er blevet mere selvsikker. Jeg har fået mere selvværd og større tiltro til mig selv omkring, hvad jeg kan og ikke kan.

En ny selvindsigt

Førhen har jeg ofte følt, at det var underligt at tænke de tanker, som jeg gjorde, og at de var forkerte. Nu har jeg fået en helt anden selvindsigt i, hvorfor jeg tænker, som jeg gør, og det har været rart at få bekræftet, at det er helt okay og meget normalt. Lige her tænker jeg på min biologiske mor som en stor overskrift, da jeg efter at have taget kontakt til hende i forbindelse med opstarten i UNIK, havde en masse blandede følelser, som jeg ikke helt vidste, hvad jeg skulle gøre med. Samtidig valgte min stedmor at bryde forbindelsen, og jeg var ret alene med mine tanker og følelser – særligt omkring at min far gik bort i 2011, hvilket jeg aldrig rigtig havde snakket om.

Jeg har været til psykolog meget få gange, men da jeg har haft nogle dårlige oplevelser, hvor jeg ikke er blevet respekteret, har jeg ikke ville gå til den slags siden da. Jeg har altid været meget moden af min alder, og den tidligere psykolog behandlede mig, som var jeg virkelig umoden. Hun hviskede til mig, og var generelt rigtig nedladende. I Projekt UNIK er det heldigvis stik modsat. Jeg føler, at jeg kan være hudløst ærlig, og siden jeg er startet, har jeg fået hjælp til at snakke om flere af de ting, som jeg førhen lod ligge. Det har givet mig et bedre selvblik at få lov til at høre andre historier, kunne genkende deres følelser og blive ramt af følelsen af, at jeg ikke står alene. Oftest hører man kun om lignende tragedier i fjernsynet, da det sjældent er noget, der bliver snakket om, da det er de færreste mennesker, der har oplevet det, som mange af os unge har.

Derudover har mentorforløbene også hjulpet mig meget, da jeg er ret konkret anlagt, og kan godt lide, når tingene bliver skrevet på en tavle. Jeg har fået en ny viden, nogle nye kompetencer og en bedre forståelse for omverden og min egen situation. Det tror jeg ikke, at jeg ville have kunne have fået andre steder.

Trygt netværk

Indenfor de sidste 6 måneder, er jeg begyndt at snakke med flere af de andre unge i projektet på privatfonden, og vi er faktisk også begyndt at mødes indimellem. Det er ret fedt! Jeg tror faktisk godt, at man kan kalde os rigtig gode kammerater.

Projektet har hjulpet mig med at lære nye mennesker at kende på en helt ny måde. Jeg kom godt fra start på efterskolen, som udviklede mig fra at være indelukket til at blive mere udadvendt. Her er i projektet har jeg udviklet mig fra at være udadvendt til at blive udadvendt og engageret.

Jeg har fået opbygget et godt og trygt netværk, og hvis jeg en dag ikke har kontakt til de andre unge længere, så vil jeg altid synes, at de er nogle vigtige relationer, som jeg har lært meget af. Jeg vil faktisk gerne tilføje, at relationerne i UNIK mellem ansatte og unge – virkelig har givet mig noget, som jeg ikke ville have fundet andre steder. At være en del af Projekt UNIK føles næsten som at komme hjem. Det er et sted, hvor vi er tætte på hinanden. Vi kender hinanden og vi holder af hinanden i et forskelligt omfang. Menneskerne er oprigtige, og det lader virkelig til, at alle gerne vil være her. Jeg tror på, at de ansatte virkelig værdsætter at være her, da de skaber en sammenholdsfølelse, som man sjældent ser, og som jeg i hvert fald ikke har set i min familie.

Der er ingen, der er her af tvang. Tværtimod kan man mærke, at dem der er her virkelig brænder for at være her. Jeg føler ikke, at det er ansatte over for unge. Jeg ser det mere som et arbejde i mellem os. Det er klart, at der er et fokus på at hjælpe os unge, men det giver mig noget, at det er sådan, da vi ser hinanden i øjenhøjde. Det er på ingen måde autoritært. Jeg tænker f.eks. sjældent over, at Heidie er lederen, da hun altid er så glad, positiv og hygger med på vores niveau.

I UNIK ser man ikke de samme grænser, som man kan gøre andre steder. Her har de ansatte ikke ”magten” over os. Vi unge ved godt, hvis Projekt det er, og hvem der styrer det - men de ansatte har ikke et behov for at være dominerende, og det er virkelig rart. Her er vi sammen som mennesker og ikke kun som et projekt.

Mange af mine eksisterende netværk har altid været meget ”coming and going” i den forstand, at så har de været der, så har de ikke været der. De er kommet og gået, som det har passet dem. Derfor har mine netværk altid været meget flyvske, hvor de i dag er blevet mere solide. Solide på den måde, at jeg i dag ved, hvem jeg ser, og hvem jeg ikke længere ser. Det har givet mig tryghed, da jeg nu ved, hvor jeg har folk henne. Den bedste måde, jeg kan beskrive det på er med sætningen: ”It has solidified my relations”. Det er lidt svært at sige på dansk. Mine relationer er blevet mere fastømret efter, at jeg har lært at sortere.

Det negative kan bruges som en styrke

Jeg har altid været meget kølig, hvad angår det at håndtere kriser. Jeg har altid gravet mig ned alene, og ventet på, at tingene ville gå over. Det har ofte hjulpet mig at lade tiden gå sin gang, og jeg føler faktisk, at jeg har fået vendt det til en styrke i stedet for en svaghed, hvilket også skyldes projektet.

Mange af de ting, jeg har lært og været igennem i mit liv kan også bruges som styrker.

I stedet for at trække mig selv bagud, så har det faktisk sat mig et skridt foran. I dag er jeg blevet bedre til at snakke højt om, hvad der går mig på, og hvad der sker i mit liv, men jeg har stadig evnen til at grave mig lidt ned - i stedet for at kæmpe mod noget, jeg på ingen måde har kontrol over.

Derfor er jeg ret glad for den måde, som jeg bruger mine overlevelsestrategier på. Her handler det ikke om, at jeg ikke vil snakke med andre, men den her metode passer bare bedst for mig.

Samtidig er jeg også glad for, at jeg er blevet bedre til at snakke om tingene, så jeg kan få andres meninger omkring det, der går mig på, hvis det er det, jeg har lyst til. Jeg graver mig derfor ikke ned helt alene længere. Jeg ser det som en evne fremfor en belastning, og det har klart hjulpet mig igennem trælse tider, hvor man under normale omstændigheder ville blive kvalt. Jeg har virkelig lært at værdsætte mange ting i stedet for at blive irriteret. Jeg prøver at vende forskellige situationer om til at tænke over, hvad de kan give mig, og hvad jeg kan bruge dem til.

**"This is my family
I found it all of my own.
It's little, and broken.
But still good
Yeah still good."**

- Stitch

Yderligere behov for støtte gennem Projekt UNIK

Daniel ved opstart i Projekt UNIK

- Gik på produktionsskole og modtog skoleydelse
- Arbejdede som pædagogmedhjælper i 6 måneder med normal løn
- Har en støttekontaktperson

Daniel 2 år i Projekt UNIK

- Starter på tømreruddannelsen
- Tager kørekort
- Har en støttekontaktperson

Daniel 3 år i Projekt UNIK

- Går stadigvæk på tømreruddannelsen og klarer sig godt
- Får egen bolig
- Er uden støttekontaktperson siden februar 2018
- Er blevet god til at mærke sine egne behov og sige til og fra